

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 3

Dissabte, 18 de novembre del 1978

Preu: 25 ptes.

Editorial **Madrid ens fa trampa**

Ens resistim a escriure el títol. Voldríem que el subratllat dels fets que avui ens posem de comentar obeis només a conjectures. Vistes, però, i debatudes les qüestions, molt ens temem que no siguin pures conjectures. Són, creiem, només fets, i com a tals van molt més enllà de les paraules o dels jocs de paraules.

L'Ensenyament del Català avui

A mesos vista del famós decret, l'ensenyament del català, malgrat l'enjolit de la publicació-sí, publicació-no, continua problemàtic. El «Decret» damunt el paper solucionava d'alguna manera el problema. L'Escola privada havia intentat solucionar-lo i continua solucionant-lo afinant la feina. L'Escola estatal, que nosaltres sapiguem, encara espera el nomenament de Mestres. La solució del problema queda, doncs, per via administrativa, i al cap d'avall per causa d'ella, sense solucionar.

Que els professors de català els pagui el Ministeri, és el que calia. Que es faci català a l'escola és el que cal. Però, que de fet, el Ministeri no els pagui i no els nomeni i per això no es faci català a l'Escola, és una trampa. Una enganyifa.

Madrid a cops de Butlletí Oficial ens ha dit que ens donaria peixet, però a l'hora de l'àpat, i justament a l'hora de l'àpat, ens el serveix congelat i passat o no ens els serveix. Li haurem de cantar la cançó de la «peixatera mentidera...». I l'Ajuntament de la cançó o qui sigui no pot fer-hi res. Madrid no fa ni dèixa fer. Madrid fa trampa.

Hom havia dit que Madrid havia entès finalment el problema, però hem de concloure que per la mesquinesa de les solucions, que amb minso sentit del ridícul no ha aportat, no ha entès ni les baceroles del problema. Amb cançonetes o sense li haurem de tornar a explicar. Madrid ens enganya. Madrid té por. O les dues coses a la plegada.

L'Alfabetització i l'Educació d'Adults

Permeteu-me que us reconti el fet. La premsa diària se n'ha fer ressò.

A Barcelona, la demarcació dels nostres pecats, la tasca de formació i alfabetització d'adults ha estat escamesa amb delit. De fa temps hi funciona una coordinadora promoguda per Associacions de Veïns, Centrals Sindicals i vocalies d'ensenyament als barris, que atén aquesta feina. La tasca incideix a Barcelona-Ciutat, Ciutats del cinturó Industrial i comarques. Treballant a la demarcació el Ministeri hi té uns setanta Mestres pagats lògicament amb els cabals públics.

A principis de la setmana passada els ciutadans de la demarcació rebien la bona notícia que el grup de Mestres era ampliat a cent-quaranta. S'intensificarà, pensàvem, la tasca als barris i les comarques veuran inicialment atesa una necessitat. Alguns Mestres dels nous-nomenats, pel seu cantó, ja havien desnoat llurs treballs anteriors, després d'haver fet el curs de capacitació a l'Institut de Ciències de l'Educació. Entre divendres i dissabte aquests mestres reben els *desnomenaments*. Tot ha estat un somni, un goig sense alegria.

A Granollers, ens en tocaven dos, la tasca hauria començat dilluns passat dia 13 de Novembre.

segueix a la pàg. 3

La Unió de Botiguers

Un bon dia, en despertar-se, un botiguer de Granollers, descobreix l'existència de la Unió de Botiguers de Granollers, volgué saber què era i es troba amb la sorpresa que eren uns senyors de Barcelona, que s'otorgaven la representativitat de tot el comerç de la província.

Un altre dia, es descobreix que el nostre Ajuntament, volia posar en vigència un impost de radicació, de dubtosa legalitat, i que representaria la ruïna per a molts. Actualment està impugnada per diferents cantons.

També s'esperveren uns quants, en enterar-se de la construcció d'un «Hyper» dins la població, i el projecte d'un altre a les rodalies.

D'altres fets negatius, s'observen a la nostra població, com poden ésser, la desaparició de Festes, com l'Ascensió o la Festa Major, o la degradació del mercat setmanal, que a criteri de molts botiguers, s'ha convertit en uns encants sense prestigi.

Per altra banda, es llegeix a la premsa, l'engegada a Reus, d'una Unió de Botiguers, com també a d'altres comarques, i que s'enfronten amb problemàtiques semblants i que pot ser una esperança.

A partir d'aquests fets, i de la crisi imperant, l'un ho diu a l'altre, i l'altre a l'altre, fins que una vintena de botiguers és reuneixen, i per primera vegada a la nostra història, el comerç local, el que sempre havia fet la guerra pel seu cantó, forma una Comissió Gestora de La Unió de Botiguers de Granollers, per tal de posar-la en funcionament i fer front a l'enemic, millor dit, al problema comú.

Fins ací, els problemes dels nous botiguers que componen el cens municipal, després però, tenim els problemes del consumidor, per les informacions que hem recollit, els trobem a faltar en les preocupacions dels botiguers. Nosaltres, les hi trobem a faltar, tal vegada perquè tots en som de consumidors, i aquesta, és la única matèria de la qual el botiguer no en pot prescindir.

J. Comas

